

Gennemførelsen af en sådan ordning er dog ikke til hinder for, at der fremdeles foretages en geografisk prisudligning, således at priserne bliver ens overalt i Vestgrønland (bortset fra Thule). Ligeledes vil en sådan ordning heller ikke udelukke, at der på visse varer lægges en forbrugsafgift til fordel for de offentlige grønlandske kasser. Dette vil med andre ord sige, at der bør tilstræbes skabt balance mellem handelens indtægter og udgifter. Enhver vinding og besparelse bør komme den grønlandske befolkning til gode ved formindskelse af pristillæget på de udsendte varer, og omvendt må priserne reguleres i modsat retning, hvis man ikke med de fastsatte priser kan skaffe dækning for omkostningerne. Eventuelt tilskud til nedbringelse af varepriser må derfor søges

særskilt på finansloven på statsministeriets budget.

Når der i § 5 er stillet forslag om, at de for Den kgl. grønlandske handels virksomhed nødvendige beløb skal stilles til rådighed af statskassen, er der derfor herved navnlig tænkt på den for handelens virksomhed nødvendige driftskapital.

For så vidt udhandlingspriserne i Østgrønland og Thule i overensstemmelse med det i grønlandskommissionens betænkning 6 på siderne 36—37 og side 59 udtalte ikke fastsættes efter omkostningsprincippet, vil regnskabet for Østgrønlands og Thules vedkommende være at holde adskilt fra handelens øvrige regnskab, således at statsministeriet refunderer handelen underskudet ved forsyningen af disse områder.